चिलीम सटका नित्य असे जवळी ।
चंद्रकोर भाळी गंध असे ।
हेंची माझें सूख म्हणे केशव ।
साई – मुख बघे आवडीनें ।
(५)
सगुण गोजीरें साईचें रूपडें ।
पाहुनीया मन सुखावले ।
नको जाऊं दूर राहे दृष्टीपुढें ।
घेऊं दे ते सूख अंतरंगीं ।
रंगोनी राहीलों लागलीसे गोडी ।
ध्यानीं मनीं साई–रूप जोडी ।
बाबा तुझ्याकडे मागावें लडीवाळें ।
पुरवी दास केशवा साई तूं प्रेमळें ।

माहिमा,

(६)

अगाध लीला अघटित करणी । सद्गुरू साईची ॥ १
किती महिमा वर्णूं मी पामर । शब्द नच सुचती ॥ २
स्वप्नांमध्यें जाऊनी भक्ता । दृष्टांत देई ॥ ३
काळाच्या जबड्यांतूनी पोरा । घेऊनी तो येई ॥ ४
गरिबाचा वाली दयाळू । भुलला भक्तीला ॥ ५
धांवुनी आला हांकेसरसी । संकट समयाला ॥ ६
भाऊबंद आप्त स्वकीय । जमती पैशाला ॥ ७
निर्वाणीचा एक सखा तूं । धांवसी हांकेला ॥ ८
धरा धरा तुम्ही साईचरण । खरा मायबाप ॥ ९
देयील सौख्य हरण करूनी । त्रिवीध त्रीताप ॥१०॥
निष्ठा ठेवुनी सबुरी राखा । दृढ करा मन ॥ ११ ॥
एक साईला केशव विनवी । करा अर्पण ॥ १२ ॥

(७) दांभिक–भक्त

कशासी जातां दूर । इथेच पढंरपूर ॥ ध्रृ० ॥
पाषाणाची मूर्ती मानी ।

अनुभव नाहीं जनीं मनीं ।
टाळ पताका अर्थेची कांहीं ।
वारीचा तो समजत नाहीं ।
जाऊं नका तुम्हीं दूर । इथेच पढंरपूर ॥ १ ॥
एकादशीचा उपास करूनीं ।
शिव्या श्राप तो मुखांतूनीं ।
बोले टोंचुनी वर्मे काढूनी ।
आहार निद्रा भय मैथूनी ।
प्रेम असें तें सदा मन्मनी ।
नका जाऊं हो दूर । इथेंच पंढरपूर ॥ २ ॥
भक्तिचा लवलेशही नाहीं ।
भाव काय तो ठाऊक नाहीं ।
नामाचा उच्चारही नाहीं ।
आई बाप तो मानित नाहीं ।
चैन मनाची सुटतच नाहीं ।
माझे माझे करीतच राही ।
असे कसे तुम्हीं क्रूर । कशासी जातां दूर ॥ ३ ॥
देवाच्या नांवाला बट्टा ।
लावूनी करितां तुम्ही सट्टा ।
विकूनी त्याला करितां गट्टा ।
धनाचा, जमिनीचा पट्टा ।
फसवणुकीच्या बारा वाटा ।
शोधून काढून करी लटपटा ।
असे तुम्ही हो शूर । नका जाऊं तुम्ही दूर ॥ ४ ॥
मुद्रा टीळा ठसे उमटुनी ।
अबीर बुका त्यांत मिसळुनी ।
तुळशी माळा गळां घालुनी ।
आषाढी कार्तिकी वारी करूनी ।
दमले शिणले ये जाऊनी ।

व्यर्थ पायपीट इवी कशाला ।
नका जाऊं तुम्ही दूर । इथेच पंढरपूर ॥ ५ ॥

एक मनाने पुजा करूनी ।
ध्यान धारणा घेई साधुनी ।
संगत संतांची ती धरूनी ।
अज्ञानाची होळी करूनी]
ज्ञानरसाचा धूर पीऊनी ।
सत्‌–हृदयांच्या तारांतुनी ।
निघेल आत्मसूर । इथेच पढंरपूर ॥ ६ ॥

देव निजला हृदयीं–शयनीं ।
करावा जागा निद्रेतुनी ।
दश इंद्रियांच्या मेळा मिळुनी ।
टाळ सुरांची लय साधूनी ।
नाम गजरांच्या नांदांतूनी ।
ब्रह्मानंदी लागेल वर्णी ।
धांवत येऊनी ठाके नयनीं ।
आला नयन–चंद्रेला पूर । इथेच पढंरपूर ॥ ७ ॥

साईचा घ्या ध्यास लावूनीं ।
साई साई म्हणत राहूनी ।
साधा साईच्या सूरांनी ।
ब्रह्मानंदी मिळेल जाऊनी ।
जागा होऊनी त्या नादांनी ।
धांवत एईल हृदयांतुनी ।
केशव सांगे नाहीं जात मी दूर । माझें इथेच पढंरपूर ॥ ८ ॥

(८) भीक

जनीं वनीं ध्यानीं मनीं । राहो तुझें रूप ॥
लागो भूक साई देवा । तुझी सदोदित ॥
तृष्णा तुझी लागो अम्हां । गंगेचे उदक ॥
लागो समाधान आतां । हारूनीयां दःख ॥

किर्ति तुझी ठाऊक आम्हां । आहे तूं उदार ।
घाली कृपेची ती भीक । नको जाऊं दूर ।
पतीत पावन अससी ! । दई हेंची सूख ।
दास केशवाची आण । धरी तुझे पाय ।

(९)

भिकारी होवोनीयां । आलों तुझ्या दारीं ।
अनाथाचा नाथ म्हणशी ! । लोटूं नको दूरी ॥
दया क्षमा शांती मेरू । कृपेचे आगरूं ।
कोणाकडे जाऊं सांग । मी तुझें लेकरूं ।
जग़न्मिथ्या ब्रम्हसत्य । नाहीं अनुभव ।
माया रांड लागे पाठीं । तारी तूं माधव ।
चारी बाजू मागे पुढें । राहीबा अनंता ।
नाहीं मग केशवासी । कशाची ही चिंता ।

(१०) दळण-जातें.

दळुं ग बाई दळूं । ग सारे बाई दळूं ॥ धृ० ॥
वैराग्याचा खुंटा धरूनी । ओढूनी ओढूनी दळूं ।
हृदयपटावरी चटई घालूं ।
ज्ञान-भक्तिचें जातें मांडू ।
सत्-भावाच्या जोडीनें ते दळूं ॥ १ ॥
सत्व रजतम धान्यें घालूं ।
सात्विक शुद्ध पीठ पाडूं ।
दाणें षड्रिपू वैरण वैरूं ।
भरडुनी भरडुनि दळूं ॥ २ ॥
सत्भावाचें पीठ देऊं ।
जेवूं मग देहाला घालूं ।
भोग्याची भाकरी खाऊनी ।
अहंकार तो दळूं । ग बाई सारे दळुं ॥ २ ॥
महा मारी हांकीं साई ।
दळूनि जात्यांत गहूं ।
केशव सांगे घट्ट धरूनी ।
किती साई कळकळू ॥

११ फुगडी

फूं बाई फूं । खेळुं फूगडी ॥ धृ० ॥
नको जाऊं तूं बाई आपुली जोडी ॥ १ ॥
जाऊं दे मला बाई आतांच्या घडी ।
नाहीं तर घरीं माझ्या होयी फूगडी ॥ २ ॥
पती जोडी पत्नी ओढती गाडी ।
ताटावूट संसाराची हीच फूगडी ॥ ३ ॥
स्त्रियांना देव पती दुसरा न जोडी ।
फूं करूं नको गडीं राही उघडी ॥ ४ ॥
पतीविना संसारीं नाहीं ग गोडी ।
उडी घे संसारांत खेळ फूगडी ॥ ५ ॥
गोपगोपी सह कृष्ण खेळे फूगडी ।
प्रेम-रज्जु बांधीं कृष्णा भक्ती रोकडी ॥ ६ ॥
कृष्णसाई पती माझा खेळूं फूगडी ।
प्रपंच परमार्थी जोडीन गडी ॥ ७ ॥
पतीजोडा पतिव्रतांनो ह्याची सोंगडी ।
केशव सांगे अर्पुन त्याला सर्वस्वी कोडी ॥ ८ ॥

———×———

काला फुगडी घाली संत देवाच्या पुढें ।
संसाराची फुगडी नको म्हणून गडे ॥ १ ॥

(१२)

काला.

साईबाबा करिता काला ।
मटण भात भाजीपाला ॥ १ ॥
एके ठायीं करूनी अन्न ।
भक्तांसह करीं भोजन ॥ २ ॥
केशवासी नाहीं मान ।
लुटीतसे साई – धन ॥ ३ ॥

(१३)

उपदेश

श्रीमंताचे घर त्येजीं आगोदर ।
घरीं बैसोनीयां उपाशीं मरावे ॥ १ ॥
बसल्या बसल्या घरीं मुखें म्हणा हरी ।
नको जाऊं दूरी भोंदूकडे ॥ २ ॥
मानी समाधान आहे त्या स्थितींत ।
करूं नको द्वेष दुसऱ्याचा ॥ ३ ॥
धरीं शुद्धभाव अंतरी निर्मळ ।
परदारा जाण मातेसम ॥ ४ ॥
असत्य भाषण बेतली प्राणांती ।
करूं नये आण श्री साईची ॥ ५ ॥
करा उपकार परसुखासाठीं ।
धरूं नको पोटी मोह माळ ॥ ६ ॥
केशव म्हणे कृपावंत साई ।
तेथें दृढ भाव असूं द्यावा ॥ ७ ॥

१४ धांवा

संसार सागरांत बुडलो कोण मला तारी ।
तुजविण देवा साईबाबा येई तूं लवकरी ।
अंत नको पाहूं सदया हात देई झडकरी ।
निर्वाणीचा एक सखा तूं धांवत ये लवकरी ।
अनंत कोटी ब्रह्मांडनायक अससी तूं साई ।
राजाधीराज म्हणती तुला रे धांव झणीं घेई ।
शिणलों पिडलों व्याधी ज्वरानें मती गुंग झाली ।
धांवत येऊनी हात कृपेचा ठेवी मम भालीं ।
श्वास लागला कोरड पडली हृदय धडधडते ।
शरण येऊनी केशव म्हणे धरी जीवाते ।

—संपादक

—×—

संपादक महाशय साईलीला,

श्री साईच्याच प्रेरणेनें खालील आरती केली आहे ती आपणांस योग्य दिसल्यास साईलीलेंत छापावी.

आरती.

आरती साईनाथा । महासंता अनंता ॥
सेविती भक्त गण । नम्र करोनि माथा ॥ १ ॥
संसार सागरांत । दुःखें येती अनंत ॥
तारण्या साईनांव । नाम घेई सतत ॥ २ ॥
पतित मी दुराचारी । मज कोण उद्धरी ॥ १
तुम्हांविण साईनाथा । नच कोणी समर्था ॥ ३ ॥

पद (चालः— चंद्रकांत राजाची.)

प्रभातकाळीं उठुनि सकाळीं गावा हा साई ।
भवभय हारक नाम प्रभुचें घ्यावें लवलाही ॥ १ ॥
अवनी अवघी व्यापुनि उरला कळे सर्व त्याला ।
समाधिस्थ जो असुनी भक्ता धांवे हांकेला ॥ २ ॥
पाप ताप आणि अवघी चिंता नाम लया नेई ॥
धीर गंभिर आणि दयाळू साई मूर्ती पाही ॥ ३ ॥
कल्पवृक्ष तुज जवळी असतां खिन्न असा तूं कां ।
भाव धरोनी माग मागणें धरूं नको शंका ॥ ४ ॥

आपला दास
यमुना सूल
दादर–मुंबई

' साई–प्रभाव '

१

माझा जन्म वैशाख शु. ५ मी १९०६ साली झाला. वयाच्या ७ व्या वर्षी मी आजारी झालों–म्हणजे इ. स. १९१२ साली. मोठमोठे डॉक्टर झाले, वैद्य झाले, नाकाडोळ्याचे वैदू झाले. जीवदानीला नवस केले. जेवढे करण्यासारखे होते तेवढे सर्व उपाय केले. परंतु गुण नाहीं. जवळ जवळ दोन महिने मी बेशुद्ध स्थितींत बिछा-न्याला खिळून होतों. मुंबईचे मोठे डॉक्टर आणले, त्यांनीं माझी प्रकृति तपासली, व

आपलें निदान ठरवून ऑपरेशन केल्याशिवाय हा बरा होणार नाहीं. असा निर्णय दिला. १९१२ सालीं ऑपरेशन म्हटल्यावर आपल्या प्रियजनांची काय स्थिती होत असे हें आज सांगून पटण्यासारखें नाहीं. घरांतील मंडळीनें ऑपरेशन करून आपण स्वतः मारण्यापेक्षां इथेंच ठेवून काय होईल तें पाहाण्याची जणूं काय प्रतिज्ञाच केली म्हटल्यास अतिशयोक्ति होईल असें वाटत नाहीं.

कै० रावसाहेब यशवंत जनार्दन गाळवणकर ट्रस्टी, शिरडी संस्थान कमिटी, हे आपल्या श्वशुराबरोबर, कै० दाभोळकर–श्री. साई सत् चरित्राचे लेखक–"हेमाडपंत"– शिरडी मुक्कामीं जाऊन आले होते. त्यांनीं येतांना साईबाबांचा एक फोटो व उदी आणली होती. त्यांचें घर आमच्या घराजवळच आहे. व ते आमच्या काकांचे परम स्नेही होते. ते घरीं आले. आणि म्हणाले, "विठ्ठल अरे हा फोटो आणला आहे. आणि ही उदी आणली आहे. हिचा उपयोग तूं मधुवर (मला मधू म्हणत) कर. आणि साईबाबांना सांकडें घाल." रावसाहेब गाळवणकर हे विद्वान तसेंच भक्तिमार्गांत फार पुढें गेले होते. व त्यांच्याकडे सर्व अनोळकर प्रेम दृष्टीनें पहात असत, काकांना आतां दुसरा मार्गच शिल्लक नव्हता. त्यांनीं तो फोटो पूजेस लावला, पुजा करून उठले, माझ्या तोंडांत तीर्थ घातलें, व श्री बाबांचीं उदी कपाळाला लावली; व हा बरा झाला म्हणजे शिरडी मुक्कामीं ह्याला आपल्या पायांकडे पांच शेर पेढे घेऊन पाठवीन असा नवस केला. मला शुद्ध नव्हती व अंगांत ताप असल्या कारणानें बेचैन होतों.

माझी आत्या, तिचा माझ्यावर फारच लोभ व मी शुद्धीवर असतांना तिचा मला फार लळा असल्या कारणानें आईपेक्षां तिच्याकडेच मी झोंपत असे. ती मला मांडीवर घेऊन दिवसरात्र बसून राही. ज्या दिवशीं सकाळीं मला माझ्या काकांनीं (विठ्ठल बळवंत गव्हाणकर) उदी लावली त्याच मध्यरात्रीं गं. भा. आत्याला स्वप्न पडलें— सद्गुरु साईबाबा स्वतः आले–जसे फोटोंत पाहिलें–तसें–व एक नारळ मागून घेतला, माझ्या अंगावरून ओंवाळून माजघरांतून ओटीवरच्या दारानें निघून गेले. व जातांना "अल्ला अच्छा करेंगे" असें म्हणाले. माझी आत्या धडपडत उठली व घाबऱ्या घाबऱ्यानेंच अंगाला हात लावला. तो अंग थंडगार. लगेच काकांना हांक मारली! काका धांवतच आले. त्यांनीं पाहिलें तों ते सुद्धां घाबरलेल्या स्थितींत असल्यामुळें त्यांच्या हाताला नाडी लागली नाहीं. झालें कारभार आटोपला! म्हणून सगळीकडे रडारड सुरू झाली. इतक्यांत डॉ. दीनकर जगन्नाथ गाळवणकर वर माडीवर झोपले होते ते तावडतोब खालीं आले. व शांत समाधानानें नाडी पाहूं लागले, तों नाडी व्यवस्थित चालली आहे. त्यांनीं सर्वांना सांगितलें कीं, अरे तुम्ही रडतां कां! मधु चांगला आहे. सर्वांनीं माझ्याकडे पाहिलें. तो मी शांतपणें झोपलों आहे व श्वासोश्वास सुद्धां व्यवस्थित चालला आहे. ताप उतरला ९८° अंशापर्यंत आला व सकाळीं मी शुद्धीवर येऊन सर्व मंडळींना ओळखूं लागलों. त्या दिवसापासून मला आराम पडला व मी बरा झालों.

पुढें १९१६ सालीं माझ्या आते बहिणीचा पहिला मुलगा एक वर्षाचा होता. त्याला जमिनीवर ठेवला असतां डोकें व पायाची खोट (टांच) जवळ जवळ येत असत व धनुष्याकृति होत असे. त्याला घेऊन माझी आते बहिण, आत्या, धाकटे काका, (रामचंद्र) इत्यादि शिरडीला जाण्यास निघाले. त्या वेळेस, मी मराठी पांचव्या इयत्तेंत होतों. माझा नवस असल्यामुळें मला सुद्धां घेऊन गेले.

आम्ही बोरीबंदरावर (व्ही. टी. ला) गाडींत बसून मनमाड दौंडवरून सकाळीं सहा वाजतां कोपरगांव स्टेशनवर आलों. दिवस थंडीचे असल्यामुळें थंडींत जवळ जवळ गारठूनच गेलों होतों. त्या वेळेस मोटार बस वगैरे नसल्यामुळें टांगे करूनच शिरडीस जाणें भाग पडे, आम्हीं टांगा केला वाटेंत गोदावरीचें विस्तीर्ण पात्र लागतें तें ओलांडून पलीकडे गेलों. व शिरडी मुक्कामीं जवळजवळ नऊ ९ वाजतां पोहोचलों.

त्या वेळीं शिरडीला फक्त दिक्षितवाडा (भोजनालय), साठे यांचा वाडा (गुरु पादुका निंबवृक्ष), मशिद (द्वारकामाई), चावडी, सगुण मेरू नाईक यांची खाणावळ. आम्ही टांग्यांतून उतरलों व दिक्षित वाड्यांत गेलों. तोंच माधवराव देशपांडे आम्हांला म्हणाले. कीं, द्वारकामाईत चला—जेथें हल्लीं समाधी आहे, त्या बुटीवाड्याचें काम सुरू होतें. तेथून मशिद माईपर्यंत दाट जाईजुईनीं आच्छादलेल्या कमानी होत्या—हल्लीं आहेत— त्या सुंदर नयनमनोहर आर्चे मधून आम्ही माशिदींत आलों. भव्य मंडप पाहून व दुतर्फा लोकांची गर्दी शिस्तींत बसलेली पाहून मनाला फारच समाधान वाटलें आणि पायऱ्या चढून वर गेलों. तों एक भव्य नयनमनोहर, आल्हाददायी, पायघोळ शुभ्र कफनी व शुभ्र डोकीला फडका गुंडाळलेली श्री साईंची मूर्ति, कटड्यावर एक हात टेकून, दोन्ही पाय लांब सोडून बसलेली पाहिली. श्री बाबांच्या डाव्या बाजूला खांबाला टेकून व मान खालीं घालून डावा पाय एकमनानें चेपीत (मर्दन करणें) बसलेले श्रीमंत नवकोट नारायण बुटी बसले होते. व दुसऱ्या बाजूस माधवराव (शाम्या) देशपांडे, काकासाहेब दिक्षित व पुरंदरे काका, भाऊसाहेब धुमाळ, वगैरे मंडळी पाय चेपीत बसलेले आढळले आणि वरती जाऊन जिथें भिंतीला समोर हल्लीं हार घालतात— त्याला निंबार म्हणतात— त्या जागीं जाऊन बसलों. दोन क्षण गेले नसतील. तोंच मला हांक मारली, पहिल्या प्रथम आम्हांला बोध झाला नाहीं. मग माधवराव देशपांडे यांनीं मला बोलविलें ! व मी बाबांजवळ भीत भीतच गेलों. बाबांनीं माझा हात धरला आणि म्हणाले, "माझे पेढे कुठें आहेत." माझ्या काकांनीं पांच शेर पेढ्यांचा लहान करंडा माझ्या जवळ दिला तो मीं बाबांच्या हवाली केला. व उभा राहिलों. मी घाबरलेल्याच स्थितींतच होतों. बाबांनीं पेढ्यांकडे बघितलें. आणि माझा हात धरून, एकदम मला जवळ ओढलें. व आपण स्वतः पेढे खाऊं लागले. माझ्या हातावर पांच पेढे ठेवून खाण्यास सांगितलें. ते मीं खाल्ले व बाबांनीं बाकीचे खाऊन फस्त केले.

माधवराव देशपांड्यांनीं बाबांना विचारलें, देवा समदेच्या समदे पेढे खाल्ले ['माधवराव बाबांना देवा म्हणून हांक मारीत व बाबा त्यांना शाम्या म्हणून हाक मारीत.

च त्यांच्यात अरे तुरेची रांगडी भाषा चाले.] बाबांची बोली आपल्यासारख्या प्रथमच जाणाऱ्याला लवकर समजत उमजत नसे–बाबा म्हणाले, " अरे शाम्या ह्या पोरांनीं मला पांच वर्षें उपाशी ठेवलेंरे. अरे लय भूक लागली होती पोराची " असें म्हणून स्तब्ध राहिले. मी त्यांच्या कुशींतच बसलों होतों.

श्री साईबाबा बसले होते. हल्लीं त्या जागीं जरा बाजूला, सिंहासनावर फोटो आहे–त्यांच्यासमोर धुनी पेटत होती. व चिलमींतून तंबाखू ओढण्याचें काम सुरू होतें. एकदां बाबांनीं चिलमीचा झुरका मारला मग ती चिलम कोणाला तरी देत व ती फिरत फिरत जमलेल्या भक्तसमुदायांत जाई. परत दुसऱ्या वेळेला नवीन चिलीम. अशा दिवसांतून किती तरी बाऱ्या होत असत. ज्या कांहीं चिलमी सांपडल्या त्या त्यांचें स्मारक म्हणून मशिदींतील भिंतींत राखून ठेवल्या आहेत. त्यांच्याजवळ एक सटका नेहमीं असे. व दरबारी थाटाप्रमाणें गप्पा गोष्टी चालत.

लांबलांबून त्यांच्या दर्शनाला मनुष्य येत. व बाबा, आपल्या इच्छेप्रमाणें वाटेल त्या इसमाकडे दक्षिणा मागत, व दक्षिणा आपल्या कफनीच्या लांब खिशांत घालीत. तसेंच दररोज त्याच खिशांतून कोणाला ४० रु. तर कोणास ५० रु., तमासगिर, गायक वगैरे जो कोणी त्यांच्या मंडपांत हजेरी देईल त्या सर्वांना इच्छेस वाटेल तितकी दक्षिणा देत व म्हणत कोणाचेंही उपकार फुकट घेऊं नये. अशा रीतीनें दर दिवशीं हजारों रुपयांची उलाढाल त्या खिशांतून करीत. जशी काय ती त्यांची तिजोरी होती. त्या बैठकींत बाबांच्या समोर व धुनीमाईच्या सन्निध एक रक्तपितीचा मनुष्य बसत असे. त्या वेळेस ओट्यांवर दगडांची रास होती. मंडपांत एक भला मोठा दगड आहे. त्यावर बाबा बसत व समोर भिंत आहे, त्याच्या मागच्या बाजूस शाळा होती. नंतर बाबांचा श्यामसुंदर नांवाचा घोडा तिथें बांधत असत, असो, दरबार बरखास्त झाला. व बाबा लेंडीला निघाले. आम्ही दिक्षीत वाड्यांत आलों.

लेंडीला जाण्याचा थाट और होता. बाबांना–ते उंच भव्य गोरे होते–दोन्ही बाजूनीं काखेंत उचलून धरीत. वरती छत्री धरत असत, व स्वतः कफनीचा झोळ हातानें एका बाजूला धरत. ज्या ठिकाणीं हल्लीं लेंडी बाग आहे त्या ठिकाणीं त्या वेळीं नुसतीं कडुलिंबाची झाडें व रान होतें. बाबाबरोबर आलेली मंडळी बसस्टँडच्या तिथें लेंडीबागेचें कुंपण आहे तेथें थांबत. बाबा एकटेच पाय वाटेनें, ज्या ठिकाणीं लेंडी बागेंत नंदादीप व पार बांधला आहे तिथें येत. तिथें दोन बादल्या पाणी भरून ठेवलेलें असें त्या जागीं मनाला मानेल तेवढा वेळ एकटेच बसत. त्या जागीं एक पऱ्याचें झाड होतें, व नंदादीप जळत असे. बाजूनें पाण्याचा प्रवाह–ओढा–हल्लीं सुद्धां आहे. विहिरी वगैरे हल्लींचें वैभव त्या वेळेस तेथें नव्हतें.

दुपारीं मध्यान्हीं आरती होत असे. आरतीच्या वेळेला प्रत्येक भक्त नैवेद्य आणीत. अशीं कितीतरी ताटें –पंच पक्वान्नांचे भोजन– तिथें बघण्यास मिळे. बाबा कांहीं भाग मनाला मानेल तेवढा घेत असत. बाकीच्यांना हात लावून प्रसाद म्हण

परत करीत. बाबा मशिदींत जिथें निंबार आहे. तेथें उभे राहात अगर बसत असत. सर्व पुरुष खालीं मंडपांत असत, जिथें कांसव आहे, तिथें शामसुंदर घोडा सजवून आणीत. व तेथें उभा राही, दोन्हीं बाजूंनीं पुरुष मंडळी शिस्तींत उभी असे. शांततेनें आरती होई. व आरती झाल्यावर बाबा मशिदीच्या पायरीकडे येत. प्रथम शामसुंदर घोडा दोन पायऱ्यावर चढून जाई व बाबांच्या चरणांवर आपलें डोकें ठेवून नंतर बाबांच्या मुखाकडे पाही. बाबा त्याच्या कपाळाला उदी लावीत व डोक्यावर थापटीत असत. मग तो घोडा आपल्या जागेवर जाई. घोडयाबरोबर त्या वेळेस मोचदार अगर मनुष्य कोणी नसे, जणूं काय माणसांप्रमाणेंच सर्व कृती समजून तो करी. नंतर सर्व आलेली मंडळी एकामागून एक क्रमाक्रमानें बाबांच्या पायांवर डोई ठेवीत, व बाबा सर्वांना उदी लावून डोक्यावर थापटत व "अल्ला भला करेगे" म्हणत. आरतीचा थाट पाहिला, सुखसोहळा अनुभवाला आला कीं वाटे, आपण स्वर्गींचेंच सुख अनुभवीत आहों—कारण असा थाट बाबांची मूर्ती वगैरे ह्या भूतलावर पाहाणे आतां शक्य नाहीं. आरती झाल्यानंतर प्रसाद वांटण्यांत येई. बाबांचा प्रसाद वांटण्याची रीत फारच न्यारी, कितीहि मनुष्य येवो, प्रत्येकाला लहानापासून थोरापर्यंत आरडाओरडा, दंगामस्ती, गलबला न करितां शांत, समाधानानें मिळत असे. मशिदींतून परत साठेवाडयांत यावयाचें,—हल्लीं ज्या ठिकाणीं गुरुपादुका आहेत, त्या ठिकाणींच चारी बाजूनें, मातीच्या (धाब्याच्या घराप्रमाणें) भिंतीचा तो वाडा होता.

त्याला दोन दरवाजे होते. मशीदींतून साठेवाड्यांतील मागील दिंडी दरवाज्यांतून एक एक मनुष्य येत असे—साठेवाड्यांत येणें तिथें निंबवृक्ष—त्यालासुद्धां मातीचा व दगडांचा पार सभोंवतीं बांधला होता. व तिथेंच एक लहानशी घुमटी मातीचीच होती. तिथें दिवा लावत असत. हेंच तें बाबांच्या गुरूचें ठिकाण, बाबा प्रसिद्धीस येण्यापूर्वी ह्याच निंबवृक्षाखालीं बसत. त्या वेळेस ते तरुण होते.— एके दिवशीं खंडोबाचें वारें आलें. व त्या वाऱ्यानीं ह्या ठिकाणीं खणा म्हणजे पोराचा पत्ता लागेल. गांवकरी जमले; व खणूं लागले, तों त्यांना एक तळी लागली व तळी बाजूला केल्यावर एक खोली दिसली. त्यांत एक पाट, त्यावर जपाची माळ, दोन्ही बाजूला पेटत्या समया दिसल्या,—खंडोबाच्या वाऱ्यानें असें सांगितलें होतें कीं, ह्या पोरानें इथें बारा वर्षें तपश्चर्या केली—गांवकऱ्यांनीं बाबांना विचारलें असतां ते म्हणाले कीं, हें माझ्या गुरूचें स्थान आहे. तें आतां बंद करा. व ह्याची खूण म्हणून बाबांनीं निंबवृक्षाच्या एका बाजूच्या डाहाळीवर हात ठेवला. आणि म्हणाले कीं, आजपासून ह्या फांदीचा पाला कडू लागणार नाहीं.—अद्यापीहि एका बाजूचा लिंबाचा पाला कडू लागतो, तर दुसऱ्या बाजूचा पाला तुरट लागतो.

साठे वाड्यांत आल्यावर अनायासें गुरुपादुकाला प्रदक्षणा होत असे. दर्शन होत असे. व नंतर पुढच्या दरवाज्यावर दोन्ही बाजूस बर्फीचीं ताटें घेऊन उभे असणारे सेवेकरी प्रत्येकाला बर्फीचा मोठा तुकडा प्रसाद म्हणून देत असत.

बाबा एक दिवसाआड चावडींत जात असत. चावडीचा थाट पाहोण्यासारखा असे. बाबांच्या मूर्तीवर छत्रचामर, अबदागीर, पुढें पालखी, त्याच्यापुढें शामसुंदर घोडा व सर्वांपुढें वाजंत्री अशा थाटांत वाजतगाजत बाबा हळूहळू चावडींत जात. तिथें गेल्यावर बाबांना बसण्याकरितां गाद्या गिरद्या वगैरे संस्थानीं थाट असे. हल्लींची चावडी दगड विटा सीमेंट वगैरेनीं बांधली आहे. पूर्वी एक मातीचें पडकें घर होतें. दोन खण होते. एका खणांत देवादिकांचे बरेंच फोटो व आरसे लावलेले होते. हल्लीं सुद्धां आहेत. जमीन मातीचीच होती. तिथेंच बाबांची आरती होई. एक विशेष म्हणजे 'आरती ज्ञानदेवाची' ज्ञानेश्वराची आरती सुरू झाली, कीं बाबा स्वतः उभे राहात व हातानें टाळी वाजवत, बाकीच्या सर्व आरत्यांत ते बसलेले असत. नंतर प्रसाद झाला म्हणजे, परत बाबा सर्वांना स्वतः उदी देत. नंतर त्यांच्या बरोबर आणलेल्या गाठोड्यांतून ६०।६५ चादरी एकावर एक पसरत व त्यावर शयन करीत.

आम्ही चार पांच दिवस शिरडीला होतों. संध्याकाळीं मात्र पांढरपेशा मंडळीस ते मशिदींत घेत नसत. एके दिवशीं सकाळीं दरबार भरला होता. माझ्याकडे बाबांनीं दोन पैसे मागितले. माझें वय १० वर्षांचें होतें. माधवराव देशपांडे यांनीं माझा हात धरला, उगाचच (लुटुपुटुचे) बाबांच्या हातावर हात ठेवून मला म्हणाले, बाबांना सांग हे घ्या पैसे. त्याप्रमाणें मी केलें. बाबांनीं उगाचच कफनीच्या खिशांत हात घातला व "लिया" म्हटलें.

बाबांची परवानगी घेतल्याशिवाय कोणीही शिरडीबाहेर जात नसत. आम्हीं सकाळींच मशिदींत गेलों. काकांनीं नमस्कार केला व जाण्याची परवानगी मागितली. त्यावेळीं बाबा खांबाला टेकून बसलें होते. व त्यांच्या पायांना तेल लावणें, रगडणें (मर्दन करणें) चाललें होते. मला बाबांनीं बोलावलें. मीं नमस्कार केला व त्यांच्या पायांवर मस्तक ठेवलें. " मै तेरा पिछे हूं " असें म्हणाले. पसाभर उदी दिली व आम्हांला शिरडी सोडण्यास परवानगी दिली. आणि आम्हीं घरीं अनाळ्याला आलों.

१९३५ च्या जानेवारीच्या १६ व्या तारखेस मी परत सीक झालों. मोठमोठे डॉक्टर उशाशीं बसलेले होते. मी बेशुद्ध स्थितींतच जवळ जवळ पंधरा दिवस होतो. रक्त, लघवी, परसाकडे वगैरे तपासून आणलें. मोठमोठे डॉक्टर आणले परंतु रोगाचें निदान कांहीं होईना व माझी आशा सर्वांनीं सोडली. माझ्या सौ० ला श्री बाबांची आठवण झाली आणि तिनें संध्याकाळीं बाबांच्या फोटोकडे जाऊन नारळ ठेवून विनंति केली कीं, " हे सद्गुरु साईनाथा, मला आपणांविषयींच्या ह्यांनीं पुष्कळ गोष्टी सांगितल्या आहेत, आपण त्यांना लहानपणीं वांचविलें आहे. आतां मला एवढी चुडेदानाची भीक घालावी. ते बरें झाल्यावर दवाखान्यांत जाण्यापूर्वी मी त्यांना घेऊन आपल्या समाधीचें दर्शन घेईन." दुसरें दिवशीं माझा ताप उतरला मी शुद्धीवर आलों व बरा झालों.

१९३५ च्या एप्रिल महिन्यांत दवाखान्यांत जाण्यापूर्वी मी परत कुटुंबासह शिर्डी ७ ते १मीं आलों. त्यावेळीं मुंबई ते दौंड मनमाड असें सात दिवसांचें 'Triangular'

तिकीट जी. आय्. पी. चे मिळत असे. मी, माझी पत्नी, लहान दोन वर्षांचा मुलगा दिनू, मेहुणा बाळाराम व शेजारी माळगांवकर असे शिरडीस जाण्यास निघालों. वाटेंत नाशिक क्षेत्र करून मग पुढें जाण्याचा आमचा बेत होता, परंतु नाशिक स्टेशनला उतरण्याच्या वेळीं तेथें प्लेगची साथ जोरांत असल्याचें समजलें. आमचा बेत बाबांनीं अशा प्रकारें रद्द करवून थेट शिरडी मुक्कामीं आणलें. जवळजवळ २० वर्षांनीं शिर्डीला माझें येणें झालें होतें. तेथें गेल्यावर मला १९१६ सालची आठवण झाली. व सर्व गुरुपादुका, निंबवृक्ष, लेंडी बाग, द्वारकामाई, मशिद, चावडी, वगैरे पाहून देहरूपी बाबा नाहींत पण चैतन्यरूपी बाबा येथें आहेत अशी माझी खात्री झाली. व माझा शिरडीमध्यें बाबा नाहींत हा झालेला गैरसमज बाबांनीं अशा प्रकारें दूर केला. त्या वर्षापासून सद्गुरु साई बाबांची निरपेक्ष बुद्धीनें सेवा करण्याचा निश्चय केला, व त्या दिवसापासून सद्गुरु साईबाबांनीं मला अध्यात्मिकाचा नवीन मार्ग दाखविला.

डॉ. केशव (मधुकर) भ. गव्हाणकर.

[विनंति करून सुद्धां श्री साईविषयींचे आलेले अनुभव प्रसिद्धीस साई भक्तगण साईलीलेंत पाठवित नाहींत ही शरमेची गोष्ट आहे. साई–लीला त्रैमासिक अव्याहत सुरू रहावें म्हणून मला स्वतःला आलेलें अनुभव प्रसिद्ध करणें भाग पडत आहे. तरी विपरीत अर्थ कोणी घेऊं नये. ही विनंति. **संपादक**]

[२]

मी राहाण्यास मसुरे–टोकळवाडी मालवण, संतसाधु ह्यांच्या अख्याईका माहित आहे. शिरडीचे साईबाबा यांचेविषयीं मला कांहींच माहित नाहीं. माझी मंडळी मुंबईंत हॉस्पिटल मध्यें बाळंत झाली. अकरा दिवसानंतर घरीं आणली. डॉक्टरी व वैद्याचे उपाय दोन दिवस केले. परंतु अंगावरचें दूध सुटेना; कंटाळलों. आणि वेड्यासमजुती प्रमाणें बाहेरचें कांहीं (भूत बाधा) असेल अगर एखादा ग्रह वांकडा असेल तर त्याची शांती करावी, ह्या दृष्टीनें तपास करण्याकरितां घराच्या बाहेर पडलों. फोरास रोडला रा. रा. आत्माराम भगवान मसुरकर यांची गांठ पडली व त्यांना माझ्या मंडळीची हकिकत सांगितली व विचारलें कीं, तुझ्या पहाण्यांत एखादा मंत्रि अगर चांगला ज्योतिषी असेल तर सांग. मसुरकर म्हणाले, मला एक ज्योतिषी माहित आहे. पण सध्यां तुला नांव सांगत नाहीं. मी देतों तेवढें कर आणि मग मला सांग. मीं म्हटलें बरें आहे. मी त्यांच्या घरीं गेलों. तिथें साईबाबांचा फोटो होता. मला म्हणाले हा फोटो तुमच्या माहितीचा आहे काय? हेच आमचे ज्योतिषी. हे ह्या कलियुगांत सिद्धपुरुष होऊन गेले. त्यांची समाधी शिरडीला आहे. मी रामनवमीच्या उत्सवाला गेलों होतों. तेथून त्यांच्या समाधीचें तीर्थ आणि उदी आणली आहे. ती मी तुम्हाला देतों. त्याप्रमाणें मीं ती घरीं आणीली व मंडळीस तीर्थ पाजलें, व उदी लावली. चमत्कार असा झाला कीं, दोन्ही स्तनांतून भरपूर दूध सुटलें. अवघ्या सहा तासांतच येवढा चमत्कार झाला. खरोखरच आम्ही हतभागी कीं साई बाबांचे आम्हांला दर्शन झालें नाहीं. संताचा महिमा ते समाधिस्थ झाले तरी चालूच राहातो हें ह्या वरून सिद्ध झालें.

अनंत सदाशिव तावडे

५।५।४९

आपलें ब्रिद सार्थ करून दाखवितील अशी माझी पूर्ण खात्री आहे. मी वरील अनुभव उपभोगलेला आहे. तरी मानवांनीं याहून आपणांस दुसऱ्या कशाची जरूरी आहे ?

मात्र तुम्हीं तुमच्या (निंदक, व शत्रूरुपी घाण) आजूबाजूच्या घाणीकडे लक्ष न देतां न डगमगतां व न कंटाळतां त्या साईमाऊलीचें रूप तुमच्या मनांत अहर्निश ठेवून एकाग्रतेनें त्यांना नमस्कार करा व मग पहा नामाचा महिमा. बोला– जय जय श्री सच्चिदानंद सद्गुरु साईनाथ महाराज की जय.

विष्णु सदाशिव सामंत
कापूरबावडी, ठाणें.

–: शिर्डीवृत्त :–

माहेः— **फेब्रुवारी, मार्च, एप्रिल.**

भक्तांची ये जा नेहमींप्रमाणें चालू होती. एप्रिलमध्यें श्री रामनवमी उत्सव असल्यानें शिरडीला यंदां भक्तमंडळाची फारच गर्दी झाली होती.

धर्मकृत्यः—अभिषेक, अर्चन, लघुरुद्र, पूजाआरती महानैवद्य, ब्राह्मण सुवासिनी भोजन वगैरे धर्मकृत्यें नेहमींप्रमाणें पार पडलीं, व भक्तांच्या इच्छेनुसार सत्यनारायणाच्या पूजाही घालण्यांत आल्या. संस्थान गवई यांचीं प्रत्येक एकादशीस कीर्तनें झालीं. बाहेर गांवचे कीर्तनकार ह. भ. प. दिगंबरबुवा देशपांडे, श्री. उद्धव नथु जोशी, ह. भ. प. नागेशबुवा पंढरपूरकर, ह. भ. प. तुकारामबुवा आजगांवकर, ह. भ. प. अनंतबुवा आठवले, ह. भ. प. वासुदेवबुवा कोकले–गांवकर यांचीं कीर्तनें समाधी मंदिरांत झालीं.

नवलविशेषः— श्रीसमाधी मंदिरांतील ऑईलपेंटचें काम पूर्ण झालें असून त्यामुळें मंदिरास विशेष शोभा येत आहे.

शिर्डी येथील हवापाणी उत्तम आहे.

–श्रीरामनवमी उत्सव–

सालाबादप्रमाणें श्री रामनवमी उत्सव शिर्डी येथें चैत्र शु. ९ शके १८७१ गुरुवार ता. ७ एप्रिल १९४९ रोजीं श्री समाधी मंदिरांत उत्तम प्रकारें साजरा करण्यांत आला. उत्सवास प्रारंभ चैत्र शु. ८ ता. ६।४।४९ बुधवार रोजीं झाला. या दिवशीं नियमित कार्यक्रमाव्यतिरिक्त दोनप्रहरीं ह. भ. प. तुकारामबुवा आजगांवकर यांचें कीर्तन, रात्रौ श्रींचे पालखीची गांवांतून मिरवणूक असे कार्यक्रम झाले. गुरुवार ता. ७।४।४९ रोजीं पहांटे श्रींचें समाधीस भक्तांच्या अभिषेक, अर्चन पूजा वगैरे झाल्यानंतर सकाळीं ७ ते ८ पर्यंत कावडी मिरवणूक व कावडीपूजन होऊन श्रींचे समाधीस स्नान घालण्यांत

आले. श्रींचे समाधीस मंगलस्नान, पुष्पार्पण, वस्त्रार्पण, होईपर्यंत ११ वाजले. नंतर समाधी-मंदिरापुढें उभारलेल्या भव्य मंडपांत ह. भ. प. अनंतबुवा आठवले यांचे रामजन्मोत्सव कीर्तन झालें. नंतर मध्यान आरती होऊन तीर्थप्रसाद वाटण्यांत आला. सायंकाळीं निशाणांची व श्रींचे रथाची मिरवणूक होऊन रात्रौ शोभेची दारु उडविण्यांत आली. नंतर मुंबईचे रेडियोस्टार श्री. दिक्षीत व श्री. नाडकर्णी यांचा गायनाचा कार्यक्रम झाला. व इतर भक्तांच्या संगीत गायन–भजनांच्या हजेऱ्या झाल्या. नगरजिल्हा कॉंग्रेस कमिटीचे अध्यक्ष श्रीस्वामी सहजानंद यांचें प्रवचन झालें. ता. ८।४।४९ शुक्रवार रोजीं सकाळीं १०–१२ पर्यंत काला कीर्तन होऊन उत्सव समाप्त झाला. सर्व कार्यक्रमास लाऊड स्पीकरची सोय करण्यांत आली होती.

यंदा रामनवमी उत्सवास फारच गर्दी झाली होती.

सेक्रेटरी
शिरडी संस्थान कमिटी.

श्री साईभक्तांस विज्ञप्ति

कोणाला श्री साईमहाराजांबद्दलचे त्यांचे स्वतःचे अनुभव श्री साईलीलेंत प्रसिद्ध व्हावें म्हणून पाठविण्याचे असतील त्यांनीं ते संपादकाकडे पाठविल्यास ते प्रसिद्ध होण्याबद्दल आक्षरपूर्वक योग्य तो विचार होईल.

लेखकांकरितां

(१) श्री साईलीलेंत प्रसिद्धीसाठीं पाठविलेला लेख. अथवा कविता (साईविषयींच असाव्यात). कागदाच्या एका बाजूवर, मार्जिन सोडून, सुवाच्य बालबोध लिपींत असावी. पेन्सिलीनें किंवा कागदाच्या दोन्हीं बाजूस लिहिलेला मजकूर छापण्यास फार त्रास पडतो.

(२) लिखाणा सोबत पूर्ण नांव पत्ता दिला पाहिजे नांव प्रसिद्ध न करितां टोपण नांवाखालीं प्रसिद्ध व्हावयाची असल्यास त्याप्रमाणें कळवावें,

(३) लेख अथवा कविता हातीं आल्यानंतर एक महिन्यांत पसंती अगर नापसंती कळविली जाईल. पसंती कळविल्यानंतर आम्हांला कळविल्याशिवाय लेखकांनीं तो मजकूर दुसरीकडे छापविण्यास देऊं नये.

(४) लेखांत योग्य तो फेरफार करण्याचा अधिकार आमच्याकडे राहील. येईल तसा शब्दशः प्रसिद्ध करण्याची हमी आम्ही घेत नाहीं.

(५) लेखासोबत, पुरेसें पोस्टेज आल्यास, नापसंत लेख परत करूं.

(६) लेखकाला तो साईलीला त्रैमासिकाचा वर्गणीदार नसल्यास, लेख अगर कविता वगैरे लीलेंत प्रसिद्ध करूं, पण अंक पाठविला जाणार नाहीं.

वर्गणीदारांकरितां

१ श्री साईलीलेच्या वार्षारंभ जानेवारी महिन्याच्या अंकापासून आहे. वर्गणीदारांस वर्षारंभापासून अंक घ्यावे लागतील.

२ पत्ता बदलणें झाल्यास लगेच संपादकास कळवावें. बदललेला पत्ता न कळविल्यामुळें कित्येक वेळां अंक गहाळ होतात. अगर परत येतात.

३ अंकांसंबंधीं पत्रव्यवहार संपादकाकडे करावा. अंकावर र. न. घातलेला आहे तो लिहावा.

४ ' श्री साईलीला ' हें त्रैमासिक आहे.

५ वार्षिक वर्गणी टपालखर्चासह रु. २ आ. ४ आहे. वर्गणी म्यानेजर शिरडी संस्थान, मुक्काम शिरडी, पोष्ट शिरडी, जिल्हा अहमदनगर या पत्त्यावर पाठवावी व वर्गणी कशाकरितां पाठविली आहे तें स्पष्ट लिहावें.

६ अंक व्ही. पी. ने पाठविला जाणार नाहीं.

संपादक

ईश्वरभक्ति कां करावी व कशी करावी ?

ईश्वरच आपल्या कर्मांचा प्रेरक असल्यामुळें आपल्याला सुबुद्धि व्हावी म्हणून ईश्वरभक्ति केली पाहिजे. ईश्वर हा निर्गुण निराकार अव्यक्त आहे, आणि आपले मनचा ओढा नैसर्गिक व्यक्त विषयांकडे आहे. म्हणून नामस्मरण, भजन पूजन, गायन करणें श्रेष्ठ होय, व हीच ईश्वरभक्ति होय. मन जसें विषयांत रमतें तसें जर तें ईश्वराचे (प्रतिक अगर मूर्ति) ठिकाणीं रममाण होऊं लागलें तर तीच प्रपंचांतील खरी भक्ति होय.

याप्रमाणें मन आपल्या मनोमय मूर्तीच्या ठिकाणीं एकाग्र झालें तर पुढें सद्गुरु भेटून आत्मज्ञानाचा उपदेश होईल व अक्षय सुख लागेल. मनाला एकाग्रता साधावी म्हणून ईश्वरभक्तीचा हेतु आहे. परंतु भोळे अगर महाविद्वानांना (अहंपणानें) हा हेतु न समजल्यामुळें ईश्वरभक्ति म्हणजे ईश्वराला नुसतें फुलें वाहाणें किंवा पोपटासारखें नामस्मरणाचें महत्त्व सांगणें हीच ईश्वरभक्ति समजतात. पण असें जन्मभर करीत राहिलांत तरी त्यापासून यत्किंचित् सुद्धां फायदा होणार नाहीं.

ईश्वरभक्ति सुरू केली म्हणजे मन स्वच्छ होऊं लागतें. मन स्वच्छ झालें कीं, ध्यान साधूं लागतें, ध्यान साधूं लागलें तर मन एकाग्र होतें व मन एकाग्र होऊं लागलें तर बुद्धि सम होते; व समबुद्धीनें कर्म करितां येऊं लागलें तर भक्तीचें खरें फळ मिळालें म्हणून समजावें. परंतु ह्या साध्या गोष्टी नाहींत. त्याला परिश्रम करावे लागतात. शिवाय, नियमित आहार, नियमित विहार, नियमित झोंप, कोणाला पिडा न करणें, न्यायनीतीनें वागणें, परस्त्री मातेसमान मानणें, इंद्रियनिग्रह करणें, सत्यानें वागणें व धर्मानें चालणें इत्यादि पथ्यें पाळावीं लागतात. तर ईश्वराकडे लक्ष्य लावणें ही खरी भक्ति साधेल. कित्येक लोकांना हें भक्तीचें वर्म समजत नाहीं म्हणून ते नुसते नामस्मरण तर नामस्मरण करीत बसतात, कित्येक पूजार्चनांत आपला वेळ खर्च करतात; तर पुष्कळसे लोक पोथ्या पुराणें अगर विष्णुसहस्रनामासारखें स्तोत्रच सारा दिवस पठण करीत बसतात. कोणी सप्ताह करीत बसतात. त्या बरोबर इतर व्रतें नियम ते पाळीत नाहींत. त्यामुळें ईश्वरभक्तीचें खरें फल त्यांना मिळत नाहीं, उलट, अशा एकांगी भक्तीनें कोणी रागीट, कोणी तिरसट, संतापी, अतिलोभी अशासारखे त्यांचे स्वभाव बनतात.

भक्तीचा हेतु ईश्वराशीं ऐक्य पावण्याचा आहे. हें ध्येय डोळ्यांपुढें ठेवून जी वर्तणूक त्याला पोषक होईल असेंच आपल्या व्यवहारांतील वर्तन ठेवावें.

—संपादक

श्री. साईबाबा शिरडी संस्थानांत
विक्रीकरितां असलेलीं पुस्तकें

		किंमत रु. आ. पै
१	श्री साई सच्चरित्र [मराठी]	७-०-०
२	सच्चरित [इंग्रजी]	४-०-०
३	दासगणुकृत श्रीसाईनाथ स्तवनमंजरी ...	०-२-०
४	,, [अध्याय ४ था] ...	०-८-०
५	सगुणोपासना	०-३-०
६	प्रधानकृत पुस्तक [इंग्रजी]	१-४-०

वरील पुस्तकांकरितां व बाबांचे विश्वसनीय निरनिराळ्या साईजच्या फोटो वगैरेकरितां खालील पत्त्यावर लिहावें.

मॅनेजर, **शिरडी संस्थान,** मु. शिरडी, पो. रहाते, जि. **अहमदनगर**
श्री. वि. आ. वैद्य, चावडची चाळ, वरसावा रोड, अंधेरी, **मुंबई.**

श्री साईबाबा शिरडी संस्थान कमिटी तर्फे
संपादक :- **डॉ. के. भ. गव्हाणकर** यांनीं, काळाचौकी रोड, मुंबई १२ येथें प्रसिद्ध केलें.

मुद्रक :- **के. एन. सापळे**, रामकृष्ण प्रिंटिंग प्रेस, ज्यूडेक्स बिल्डिंग, त्रिभुवन रोड, **मुंबई ४.**

श्री साई लीला

श्री साईनाथ प्रसन्न

गोदावर्याः प्रवाहो विलसति यदुदक्पार्श्वतो योजनैकम् ।
प्रादूर्भूत्वाऽत्मभूत्या निशजनितमहे शीलधिक्षेत्रधाम्नि ॥
सर्वज्ञातीयवृंदैर्विविधजनपदादागतैः स्तूयमानः ।
पूर्णब्रह्मैव साक्षाद्विजयति भुवनं पावयन्साइनाथः ॥

वर्ष २६] त्रैमासिक–जुलै, ऑगस्ट, सप्टेंबर, १९४९ [अंक ३ रा

–: संपादकीय :–

प्रभू-विश्वंभरानें हें विश्व निर्माण केलें व त्यांत आपल्या मनोरंजनाकरतां दगड-धोंडे, माती, डोंगर, टेंकड्या, पाणी, नद्या, सरोवरें, डबकीं, वेली, झाडें–झुडपें, जलचर प्राणी, सरपटणारे प्राणी, गाय, बैल, घोडा, वाघ, सिंह, वगैरे वगैरे व वाचा आणि बुद्धीच्या माणसास निर्माण केलें.

एके दिवशीं दगड व भूमाता बोलत बसलीं होतीं. त्यावेळीं दगडानें आईस (भूमातेस) विचारलें कीं " आई, असें मी काय पाप " केलें आहे, कीं ज्यांनी त्यानीं–माझ्या सर्व भाऊबहिणींनीं–मला तुच्छ लेखून, नाक; मुरडून ! तूं दगड आहेस, जा, तिथें बैस, इकडे येऊं नकोस " असा माझा क्षणोक्षणीं अपमान करावा. आई तुझीच माझ्यावर प्रीती आहे, कांकीं जरी ह्या सर्वांनीं मला तुच्छ मानलें तरी, आई ! तूं मला आपल्या हृदयाकडे धरतेस. आई, तूं नसतीस तर या लोकांनीं माझे तीन तेरा केले असते. आई ! ! आतां तूंच मला सांग, मी काय करूं तें. "

आईला वाईट वाटलें आणि म्हणाली "बाळा, धोंड्या, तुझं नशीब तसें आहे त्याला मी काय करूं ?"

"मग मी काय केलें असतां आई माझें नशीब फिरेल ?"

"बाळा, ज्यानें तुला जन्म दिला त्या जन्मदात्या परमेश्वराकडेच जा आणि विचार. त्याकरतां जंगलांत जाऊन ध्रुवबाळासारखी खडतर तपश्चर्या कर आणि त्याला आपलासा करून घे. नंतर त्याला तुझा प्रश्न विचार."

दगड आईची आज्ञा घेऊन जंगलांत तपश्चर्येला बसला. उन्हाळा गेला, पावसाळा गेला, हिंवाळा गेला, किती वर्षे गेलीं याचा त्याला पत्ताच नव्हता. स्वतःची थोडथोडी झीज होऊं लागली, अंगावर गवत उगवलें तरी आपल्या तपश्चर्येपासून तो ढळला नाही. देवाला वाईट वाटलें आणि तेथें देव एकदम प्रगट झाले. देवानीं दगडास विचारलें, "बाळ, तूं असा का बसलास ? ज्याची तूं तपश्चर्या करीत आहेस तो मी तुझ्यासमोर उभा आहें. सांग पाहूं तुला काय पाहिजे तें !"

देवा ! खरंच कां रे तूं मी मागितलेलें देशील ? कीं तूं माझी थट्टा करीत आहेस ?

देवः— बाळ, तुझी मी थट्टा करणार नाहीं. तुझी तपःश्चर्या, एकनिष्ठपणा, श्रद्धा व सबुरी पाहून मी खूष झालों आहें. तुला काय हवं आहे तें तूं खुशाल माग.

दगडः—देवा ! तुला जर मला द्यावयाचें असेल तर माझ्यांतला दगडपणा काढून त्यांत देवकळा निर्माण कर.

देवाला त्याच्या या मागण्याचा पेंच पडला. देव त्याला म्हणाला, "बाळ, त्याकरतां फार तपःश्चर्या करावी लागेल. एखादेवेळेस तुझे हात, पाय, मुंडकेसुद्धां अर्पण करावें लागेल. आहे का तुझी तयारी ?"

दगडः—देवा, जर तुझ्या दर्शनाकरितां एवढी तपश्चर्या केली आणि आतां तर माझ्यांत 'देवकळा' उत्पन्न होणार आहे, मग देवा त्याला—"देह जावो अथवा राहो." कांहीं हरकत नाहीं, तयारी आहे.

देवः—"बरें, तुझ्यांत देवकळा उत्पन्न करतों."

असें म्हणून देव गुप्त झाले व शिल्पकारानें त्या दगडाची सुंदर विठोबाची सुंदर नयनमनोहर मूर्ति बनविली. त्या दगडाच्या मूर्तीलाच आतां सर्व शरण जात आहेत. पाणी, फुलें इतकेंच नव्हे तर माणूस सुद्धां या मूर्तिच्या सेवेला नेहमीं तत्पर असतात.

दगडाला देवपण तर आला पण बुद्धीच्या आणि वाचेच्या माणसांत देवपण तर राहोच पण माणुसकीसुद्धां आली नाहीं म्हणून वाईट वाटलें, आणि त्यांच्यांत माणुसकी येण्याकरतांच सद्गुरु साईनाथांसारख्या सिद्ध विभूति निर्माण झाल्या.

शिरडीग्रामीं हजारों माणूस जात येत आहेत. त्यांना श्रीसाईबाबांचे अनुभवसुद्धां येत आहेत, परंतु आपले अनुभव श्रीसाईलीला मासिकांत प्रसिद्ध करण्याची त्यांना बुद्धि

होत नाहीं हें विशेष आहे. जास्त काय लिहूं ! आपण सर्व एकाच झाडाचीं फळें आहोंत, हें न विसरतां सर्वांनींच फांद्यांना पाणी न घालतां मुळाला पाणी घालावें ही ह्या संपादकाची आपणांस नम्र विनंति आहे.

संपादक

' साई–प्रभाव '

(१)

मु. शिरडी
ता. १८–६–४९

श्री. रा. रा. डॉक्टरसाहेब गव्हाणकरशेट यांस—

श्रीक्षेत्र शिरडीहून माधवराव भाऊराव वुगे यांचा साष्टांग नमस्कार; पत्रास कारण कीं, माझी तब्येत महिना दीडमहिना बरी नसल्यानें श्रीसाई चरणापाशीं शिरडीस रविवारीं आलों आहे. येथें श्रीसाईनाथ प्रभुपुढें श्रीगुरुचरित्रसारामृत ग्रंथाचा सप्ताह सुरू आहे. उद्यां रविवारीं सप्ताह संपल्यावर आम्हीं मुंबईस येणार आहोंत. हें पत्र आपली आठवण करून खास आपणांस लिहिण्याचें कारण म्हणजे श्रीसाईंनीं आम्हीं शिरडीस येतांना एक चमत्कार दाखवून आम्हां सर्व मंडळींस शिरडीस कसें सुखरूप आणून पोंचविलें, ही हकीकत आपणांस कळावी; हें होय.

माझी तब्येत चांगली नसल्यानें एकदां शिरडीस जाऊन यावें असा विचार मनांत आला. बरोबर आमच्या शेजारील साईभक्त दामोदर पतंगे (उर्फ दामूअण्णा) हेही येण्यास तयार झाले. तेव्हां ताबडतोब रात्रींचेच गाडीनें निघण्याचा विचार केला. नागपूर मेल बोरीबंदरला धरावी असें आमचें ठरलें. श्री. साईभक्त रा. फडके मामा यांनींही बोरीबंदरलाच जाऊन गाडी पकडावी असा सल्ला दिला. परंतु त्याप्रमाणें आमचें निघणें लवकर झालें नाहीं. त्यामुळें दादरलाच गाडींत बसण्याकरतां थांबावे लागलें. दादर स्टेशनमध्यें तर चिक्कार गर्दी होती. आम्ही अगदीं पुढें एंजिनजवळ उभे होतों. एवढ्या गर्दींत आपणांस जागा मिळणें शक्य नाहीं असें वाटूं लागलें. पण कल्पना नसतांही बसायला व झोंपायला त्या गाडींत आम्हांला, जणूं काय रिझर्व केल्याप्रमाणें जागा मिळाली. ही बाबांचीच कृपा होय.

आम्हीं पहांटे ४॥ वाजतां मनमाड स्टेशनवर उतरलों. तिकिटें कोपरगांवचीं असल्यानें कोपरगांवला जाणारी गाडी पकडण्यासाठीं आम्ही ३ नंबरच्या प्लॅटफॉर्मवर गेलों तर त्या गाडीला इतकी चिक्कार गर्दी होती कीं आपणांस उभे राहण्यास जागा मिळणें शक्य नाहीं असें वाटूं लागलें तेव्हां नाइलाजास्तव सेकंड क्लासांत मंडळीस बसवून आम्ही (मी व दामोदर पतंगे) आमचीं थर्ड क्लासचीं तिकिटें बदलून सेकंड क्लासची

घेण्याकरितां स्टेशनमास्तरकडे गेलों. स्टेशनमास्तरनें आम्हांस सांगितलें, "तुम्हीं या भानगडींत पडूं नका. आज कोपरगांवला जाणारी गाडी कॅन्सल होणार आहे, गाडीच जाणार नाहीं. तेथें तिकिटें बदलून काय उपयोग?" नंतर आम्ही तावडतोब मोटार स्टॅंडवर जाऊन मोटारची तिकीटें काढलीं व मोटारींत बसलों. इतक्यांत कॅन्सल झालेल्या गाडीची गर्दी मोटार स्टॅंडकडे वळली पण मोटारच्या सीट मर्यादित असल्यानें पुष्कळ जणांस तेथेंच मुक्काम करावा लागला. अशा रीतीनें श्री साईच्या लीलेचें कौतुक करीत आम्हीं सकाळीं सव्वाआठ वाजतां शिरडीस सुखरूप पोहोंचलों. असो, आतां माझी प्रकृति उत्तम आहे; बाकी सर्व ठीक. सर्वत्रांस नमस्कार क. हे. विनंति.

आपला नम्र,

मा. भा. घुगे

॥ श्रीसाईप्रसन्न ॥

मुंबई ता. ५-९-४६

संपादक **साईलीला** यांसी,

स. न. वि. वि.

मी एक साईबाबांचा सेवक आहे, व मी बाबांच्या सेवेला कसा लागलों त्याची पूर्वपिठीका देत आहे. हा मजकूर आपल्या मासिकांत प्रसिद्ध कराल अशी आशा आहे.

श्री साईबाबांची ओळख

सुमारें तीन वर्षांपूर्वी एके दिवशीं माझे घरीं भिवपुरी साईसमाजमधले श्री. जे. जे. देशपांडे हे आले. त्यांनीं श्री बाबांच्या कृपेनें आपले सर्व मनोरथ पूर्ण होतील असें सांगितल्यावरून माझा त्यांचे बोलण्यावर विश्वास बसून मी श्री साईबाबांची सेवा तन, मन, धन, वेंचून करूं लागलों. नंतर सुमारें दोन महिन्यांनीं मी बाबांची पूजा करीत असतां श्री. सावंत महाराज हे अगातूक माझे घरीं आले. व माझी बाबांवरील निष्ठा पाहून त्यांनीं सांगितलें कीं, बाबांचे कृपेनें तुझे सर्व मनोरथ पूर्ण होतील, एवढें म्हटल्यानंतर त्यांनीं माझ्या पत्नीची फळांनीं ओटी भरली. त्या दिवसांपासून माझी साईबाबांवरची निष्ठा अधिकच वाढली. त्यानंतर बाबांनीं मला निरनिराळ्या मार्गांनीं माझ्या सेवेचे व श्रद्धेचें चीज करून दिलें त्याचें पूर्णपणें स्पष्टीकरण पुढील अंकीं करीनच.

आपला,

द. वि. भिसे,

हिरा बिल्डिंग, हसाळीटॅंक रोड

दादर, मुंबई १४.

" श्रीसच्चिदानंद सद्गुरु साईनाथ प्रसन्न "

॥ अनन्याश्चिंतयन्तो मां येजनः पर्युपासते ॥
॥ तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमवहाम्यहम् ॥ (भ. अ. ९ श्लोक २२,
॥ हा योगक्षेमु आघवा ॥ तयांचा मजाचि पडिला पांडवा ॥
॥ जयांचिया सर्वभावा ॥ आश्रयोमि ॥ (ज्ञा. अ. ९ ओवी ४३)

आपले सर्वभाव परमेश्वराचे ठिकाणीं अर्पून, मनुष्याला स्वतःच्या कर्तबगारीचा, त्याच्या सर्वस्वाचा किंबहुना त्याला त्याच्या स्वतःचा ज्या क्षणीं विसर पडतो, व तो परमेश्वराला आपलें सर्वस्व मानून जेव्हां एकचित्तानें तो त्याला अनन्य भावानें शरण जाऊन त्याच्याकडून होणाऱ्या घटनेकडे माझें सर्वस्वी हितच सांठविलेलें आहे अशा भावनेनें जेव्हां तो तद्रूप होतो व स्वतःच्या बऱ्यावाईटाचा यत्किंचित देखील विचार करीत नाहीं त्यावेळीं परमेश्वर त्याचें सर्व ऐहिक व पारमार्थिक बाबतींत स्वयंप्रकाशित होऊन (परमेश्वर स्वयंप्रकाशितच आहे.) म्हणजे तो स्वयंप्रकाश दाखवून सर्व कार्य करतो.

वरील विवेचनावरून साईभक्तांना 'बाबांची' सेवा कशी करावी याचा ऊहापोह करण्याचें मला प्रयोजन नाहीं, व तो अधिकार माझेकडे घेण्याची माझी पात्रता नाहीं. मला स्वतःपुरतें एवढेंच सुचित करावयाचें आहे कीं वरील श्लोक रूपांतरींत ओवी हें सर्व श्री. साईबाबांचेंच वचन आहे. आम्हां निस्सीम साईभक्तांना जगांत श्रीसाईबाबांच्या व्यतिरिक्त दुसरा देव नाहीं. (देव एकच आहे. त्याचीं रूपें अनंत आहेत.) म्हणजे आमचें चित्त दुसऱ्या कोणत्याही ठिकाणीं विचलित होऊं शकत नाहीं. ऐहिक, पारमार्थिक, सामाजिक, राजकीय कोणत्याही क्षेत्रांत मार्गदर्शन करणारा एकाच स्वरूपाचा एकच एक परमेश्वराचा अवतार श्री. साईनाथ आहेत त्याचें विस्तृत विवेचन केल्यास कित्येक पानें लिहावीं लागतील. प्रस्तुत प्रसंगीं स्थलाभावीं मी तो मोह आवरून माझे स्वतःचे श्रींच्या चरणीं ठेविलेलें सुखदुःखाचें गाठोडें उघडें करून दाखवितों. व ते जिज्ञासू व मुमुक्षु आपआपल्या परीनें निरीक्षून तत्त्व संग्राही घरतील असें समजून माझ्या अनेक अनुभवांपैकीं दोन अनुभव वरील भगवंताच्या वाणीचा सप्रमाण गौरव करतील.

माझी सांपत्तिक परिस्थिति फार हलाखीची व मी कुटुंबाचा एकुलता एक कर्ता सवरता आधार हलींच्या महागाईच्या दिवसांत रेशनाचें धान्य आणण्यास जवळ एक पैसा नाहीं. घरांत धान्य नाहीं. चहा करायला साखर नाहीं. अशा परिस्थितींत कुठें पैसे मिळण्याची सोय नव्हती व अगदींच लाचार होऊन कुठें याचना करावयास जाण्यासाठीं मन तयार होईना. कारण मी फार स्वाभिमानी मनुष्य आहें. गत आयुष्यांत कधींहि लाचारी केली नाहीं व आतां तो प्रसंग आल्याबरोबर जिवाला मरणप्राय दुःख झालें व मनाचा निर्धार केला कीं कोठेंही याचना करावयास जायचें नाहीं. आठवड्याच्या रेशनचा सरता दिवस व सरती वेळा, बाबांच्यावर भार टाकून स्वस्थ बसलों. मन उद्विग्न,

घरांत उदास वातावरण, इतक्यांत माझ्या बहिणीच्या सासुरवाडचा एक नातेवाईक गृहस्थ सहज आला. माझ्याकडे आलेला कोणीही मनुष्य गृहस्थधर्माप्रमाणें व सद्यःचाली रीतीप्रमाणें संभावना केल्याशिवाय जात नसे व त्याचप्रमाणें भिक्षुक किंवा अतिथि विन्मुख पाठविला जात नाहीं. असो. पाहुण्याच्या आगमनानें आमच्या मातोश्रींस फार खेद वाटला. साहजिकच आहे, नेहमींच्या वागणुकींतील फरक पाहुण्याला समजल्यास त्याचा गैरसमज होणार तेव्हां निरुपायास्तव मातोश्रीला परिस्थितीचा खुलासा करणें भाग पडलें. मी कुठें मागावयास जात नाहीं हें सुद्धां सांगितलें. पाहुण्यानें तावडतोब आवश्यक ते पुरते पैसे त्याचे जवळ न मागतां तो देऊन चालता झाला. मी त्याला किती सांगितलें कीं आपले पैसे ठेवा पण तो तें न ऐकतां निघून गेला व परत पैसे घेण्याकरतां आला नाहीं.

... अशाच परिस्थितींमध्यें असतांना माझी दीड वर्षांची मुलगी फार आजारी झाली. ताप १०३, १०४ डिग्री असे. औषध आणण्यास पैसे नाहींत 'बाबाची उदी देऊन स्वस्थ राहिलों. ताप कमी होईना मुलगी निचेष्ट पडली होती. शरीराचें चलनवलन मंदावलें तेव्हां पत्नीच्या डोळ्यांत अश्रू येऊन ती मला म्हणाली कीं, "कुठूनही पैसे आणून डॉक्टर आणावा नाहींतर चिन्ह ठीक दिसत नाहीं, पैसे आजचे उद्यां मिळतील पण मुलगी गेली तर आपण हयगय केल्याबद्दल जन्मभर आपलें मन आपल्याला खात राहील" मी विचार केला. कुटुंबाचा प्रमुख या दृष्टीनें मी त्यांचा सेवक आहें. माझ्या कर्तव्याला मला जागलेंच पाहिजे. परमेश्वर आपल्याला निष्क्रीय राहण्यास सांगत नाहीं, कर्तव्य करीत असतांना परमेश्वराचें सहाय्य मागणें हा मनुष्याचा धर्म, परमेश्वरानें मनुष्याला बुद्धि, धडधाकट इंद्रियें दिलीं आहेत ती त्यांचा उपयोग करण्याकरितां आहेत. दुबळे होण्याकरतां नाहींत. असो रविवारचा दिवस, संध्याकाळची वेळ. पैसे आणि नंतर डॉक्टर दोन्ही मिळविण्याकरितां बाहेर पडलों. पैसे मिळाले व डॉक्टरकरतां एका गृहस्थांना मध्यस्थी घातलें. ते डॉक्टर धंद्यांत नाणावलेले वयस्क व जवळच राहणारे तेव्हां माझ्या मतें तेच डॉक्टर येऊन तपासतील तर बरें होईल असें होतें. परंतु रविवार संध्याकाळची वेळ, येतील किंवा नाहीं, निश्चित कळणें कठीण म्हणून त्यांच्याच परिचयाचा मनुष्य त्यांना बोलावण्याकरतां योजला व ते आले. तपासल्यानंतर मला म्हणाले, "औषध कुणाचें देतां" मी म्हणालों, "कुणाचें नाहीं" त्यांना आश्चर्य वाटलें. सुशिक्षित मनुष्य अशा आजारीपणांत औषध दिल्याशिवाय राहतो. ते गंभीर होऊन म्हणाले, "मुलीला डबल न्युमोनिया झाला आहे व प्रकृति चिंताजनक आहे. करितां छाती व पाठ यांना अँटी फ्लोजिस्टीन लावा व औषध द्या. परंतु माझा दवाखाना मुंबईस आहे व मजजवळ कसलेंच औषध नाहीं करितां अमूक अमूक गोळ्या अमूक अमूक प्रमाणांत द्या" असें म्हणून ते निघाले. तेव्हां मी त्यांची व्हिजिट फी देऊं लागलों. ते म्हणाले, "मी पैसा घेणार नाहीं इतकेंच नव्हे तर परत मी सकाळीं येऊन तपासून जाईन व रात्रीं मध्यरात्रीं केव्हांही जरुर पडल्यास मला बोलवा. मी आनंदानें येईन, पुढें मुलगी साफ बरी झाली.

ती सुद्धां शेजारी पुढें होऊन पाहिजे असलेल्या औषधी पुरवून व त्या मी न मागतां डॉक्टरांची व माझी तोंडओळख देखील नव्हती व आतांसुद्धां ते ओळखणार नाहींत तरीसुद्धां मोबदल्याशिवाय त्यांनीं मला जें सहाय्य केलें; ती बाबांची प्रेरणा नव्हे काय? येथें एक गोष्ट नमूद करावी असें वाटतें ती ही कीं, मी केवळ अपत्यप्रेमानें डॉक्टरच्या शोधास निघालों नाहीं, तर ज्या परमेश्वरानें मला कुटुंबाचा भारवाहक म्हणून नेमिलें आहे, त्या परमेश्वराचा मी जर बाहेर न पडून, औषधोपचारासारखें माझें कर्तव्य केले नाहीं तर मी त्याचा गुन्हेगार ठरेन ही मनाची प्रमुख भावना होती. असो मला माझ्या कोणत्याही हलाखीच्या परिस्थितीबद्दल विषाद न वाटतां अभिमान वाटतो कारण कोणत्याही कोट्याधिश मनुष्याला, मला मिळणाऱ्या "बाबांच्या" प्रेमाचा, व अध्यात्मिक सुखाचा ओलावा मिळणें दुरापास्त आहे.

साईनाथार्पण,
साईभक्तांचा दास
वसंत वामन प्रधान
दादर, मुंबई.

"Om Shri Sai Samarth"

From

S. B. Jamkhandi, Post-Master.
Hubli.

To,

The Editor. "Shri Sai Leela"

Sir,

I shall be highly oblieged to you, if you will kindly favour me by publishing the following "Shri Sais Leela"--our experiences—in the next issue of Shri Sai Leela Quarterly Magazine for the good of all humanity in case by reading the same. One or two individuals from themeselves Godword, my. little effort of writing this is faithfull.

My sister-in-law Tulasabai (भावजय, भाची) was suffering from ulcerated tongue for the last twenty years. All kinds of medicines and Pathyas were tried and failed. She gradually contracted Anemia and further neurasthenatic, with the result that she grew very weak and palpitation

started. She is the only female elderly member in my house. (I am a widower having lost my wife since fourteen years) As her condition and state affair worsened, she began loosing all hopes of her earthly life and to end the agony of the desease. Desired and requested all to give her some poison. We were in the family very anxious about her health. At this critical movemet probably in February 1947. I happened to see a copy of "Sri Sai Sudha" publishing in Madras and Easually happened to read. Some experienses of devotees, who by their faith in Him god cured some old diseases of colicy pains of twelve years duration, by simply applying "Udimai" and "Jap" of "Shri Sai Nama" of twelve hundred daily. I there upon requested my sister in law to start Nam Jap of Shri Sai offen narratting the experiences of the devotees I also sent a money order to Shirdi for Udimai. She flatly refused to chant any Namasmaran and instead requested to end her miserable life by administering Something (poison) I with my daughter Vimal started then chanting Babas name of twelve hundred each singing on her bed with photo of Shri Sai Baba kept near her bed. By the end of a week her neurasthenetic tendency grew less day by day. Though bedridden and extremply weak, she asked us not to take any trouble on her account, but instead she would do her allotted numbers of Nama Japa her self. Within a fortnight she could stand on her legs and do her house full duties. This, to see, was simply meraculous change in her of whom we had lost all hopes :—brought by the grace of Shri Sai Baba. This impressed much my whole family members, and we all started reguler Grand pooja of Shri Sai on every thursday. She is now at her age of 53 years, Strong enough to manage the family affairs of ten to twelve members. (other experiences will be shortly published in the next isuses.)

दंभासुरा चिरडूनी । तारितो या जीवा ।
मुरलीचा गोड नाद । जाई ब्रह्मांडांत ।
अंतरीची वेणू बोले । जीवींचें संगीत ।
अनुहत ध्वनि नाद । घुमे हृदयांत
वासनेच्या गोंगाटीं । नाहीं ऐकूं येत ।
हृदयाच्या लावा तारा । धरा एक सूर ।
आनंदाच्या घरीं दंग । केशव हो चूर ॥

(४)

हांस रे ! हांस रे !! हांस रे !!! लडीवाळा । बाळा ! ॥धृ॥
शिणलें बाई बोल बोलुनीं ।
हांसत कां रे नाहीं अजुनीं ।
कां रुसावा, धरी अबोला ।
घेरे घुंगुर बाळा । बाळा ! हांसरे लडिवाळा !
गोप गवळणी येती अंगणीं ।
गवळणी संगे दूध पाणी
हीच विनंती चक्रपाणी ।
बोल बोबडी वाणी । बाळा । हांसरे लडिवाळा ।
खुदूकन हांसला अरे लबाडा ।
नंदानंद हण दुष्ट काढा ।
सदवृत्ती यशोदा वांटा ।
गोड गोकुळीं वाटा । बाळा ! हांसरे लडिवाळा ।
सत्वृत्ती यश नंदानंदा तो ।
खेळीं हांसत कृष्णात्मा तो ।
मनप्रवृत्ती धरीं हातां तो ।
गोपी संगे खेळीं गोकुळा । हांस रे लडिवाळा ।
कौंस घेई तो बळी आठवा ।
माया मेली कृष्ण आठवा ।
केशव सांगे ध्या केशवा ।
यशोनंदाच्या बाळा । तान्ह्या । हांसरे लडिवाळा ।

—: श्री साई भजन माला :—

" प्रासादिक अभंग "

(१)

साईनाथ हरी गुरु विठोबा साईनाथ हरी गुरु ।
कधिंरे कधिंरे कधिंरे देवा भेटविसी सद्गुरु ।
प्रपंच भोंवरा कसा । विठोबा प्रपंच भोंवरा कसा ।
सागरी भयंकर बोटी बुडवी देई समाधी तसा ।
कोणी न म्हणती बसा विठोबा कोणी न म्हणती बसा ।
पोरां टोरांचें लेंडार मागें सज्जनीं पसरे पसा ।
बुडालों भवसागरूं विठोबा बुडालों भवसागरूं ।
कधिंरे कधिंरे कधिंरे देवा भेटविसी सद्गुरु ॥ १ ॥
मायामगर बुडवी विठोबा मायामगर बुडवी ।
तुज वांचुनि कोण मलारे येऊनी झणी सोडवी ॥
राहू काळ तो भुलवी विठोबा राहु काळ तो भुलवी ।
अविचाराकडे खेंचुनी नेई पहा कसा तो ठकवी ॥
कुठें जाऊनी विचरूं विठोबा कुठें जाऊनी विचरूं ।
कधिंरे कधिंरे कधिंरे देवा भेटविसी सद्गुरु ॥ २ ॥
केशव आत्मा खरा विठोबा केशव आत्मा खरा ।
पतित पातकीं असे बरा मी वरीवरी दिसतो खरा ॥
सत्य शुद्ध आचरा विठोबा सत्यशुद्ध आचरा ।
मग सद्गुरु जवळीं उभा असे निश्चीत हृदयीं धरा ॥
बुडलों भवसागरूं विठोबा बुडलों भवसागरूं ।
कधिंरे कधिंरे कधिंरे देवा भेटविसी सद्गुरु ॥ ३ ॥

पद २

सुंदर तें ध्यान । बसे मशिदींत ॥ कठ्यावरी हात ठेवोनियां ॥ १ ॥
डोई शुभ्र फडका । धरी हातीं सटका ॥ चिलीम आणिकां । सदोदीत ॥ २ ॥
तमाखू ओढूनी । देई ज्ञानामृत ॥ भक्तिभाव प्रेम । सकळींका ॥ ३ ॥
पवीत्र शिरडी । केशवा रोकडी ॥ देईल बापुडी । प्रेमरस ॥ ४ ॥

(३)

कांकुळती आलों साई । धरीले चरण ॥
अर्पुनियां आपणांसी । आलों कीं शरण ॥ १ ॥
संसार असार परी । एक तुंची सार ॥
नाहीं जगीं थारा मज । तुझाची आधार ॥ २ ॥
दिलें पूर्ण सर्वां प्रेम । कळों नेदी वर्म ॥
चोख सत्कर्म नेम । हाचि खरा धर्म ॥ ३ ॥
तुझ्या विना काय बापा । आहे या जगांत ॥
प्रेम रंगे नटलासी । हृदयीं तूं निवांत ॥ ४ ॥
जाग देई केशवासी । आहे "मी" जवळी ॥
प्रेमाचा भुकेला तारे । दों हातीं कवळी ॥ ५ ॥

(४)

नाहीं केली तुझी सेवा । निपजलों जंत ।
सांगूं कसें तुला देवा । भोगीतसे दुःख ॥ १ ॥
नाहीं तोंड मागण्यासी । तुझ्या पाशीं सुख ।
भोगण्यां ते साईदेवा । धीर दे त्वरीत ॥ २ ॥
वेडे वाकुंडे रे देवा । घेईन तें नाम ।
कळों आलें मज आतां । आहे त्यांत प्रेम ॥ ३ ॥
जिवाचा तूं जीवलग । सखा साईरंग ।
करुं नका बाबा आतां । केशवाचा भंग ॥ ४ ॥

(५)

पाप पुण्य कर्म । नर जन्म प्राणी ।
शुध्द मूळ वस्तू । सिध्द आहे वाणी ॥ १ ॥
प्रकाशांधार । भास मात्र जाण ।
स्वयंभू प्रकाश । सूर्यनारायण ॥ २ ॥
शुद्ध भाव कर्म । पूर्ण प्रेमार्पण ।
विनवी केशव । सांई नारायण ॥ ३ ॥

(६)

आमुचें जीवन तेंची । साईचे स्मरण ।
विस्मरण बाबा साई । दुजे ना मरण ॥ १ ॥

झोंप वेसी आळस कीं । पूर्ण रजतम ।
विस्मृती देहाची ती । स्मृती आत्माराम ॥ २ ॥
सावधान सावधान । सांगतो केशव ।
काळ उभा पाठीं पुढें । लक्ष एक देवा ॥ ३ ॥

(७)

प्रसंगानुसार स्फुरतें तें ज्ञान ।
अनुभवें सिद्ध होई जें पावन ॥ १ ॥
पुस्तकें पुराणें ग्रंथ कीं पढून ।
झालों शास्त्री जगीं पंडीत विद्वान ॥ २ ॥
परी न मिळाला प्रकाश अंतरीं ।
कोरडा राहिलों जन्म जन्मांतरीं ॥ ३ ॥
निखळ तें ज्ञान आत्म स्वप्रकाश ।
अनुभवासंगें मिळे सावकाश ॥ ४ ॥
शरण संपूर्ण केशवानुभव ।
त्रिंबक सद्गुरु सत्य साई देव ॥ ५ ॥

(८)

सांबण लावुनी आंग धुतीयेलें ।
मळ मूत्र विष्ठा बाहेरी घातीलें ॥ १ ॥
झालें तेणें बहु शरीर निर्मळ ।
परी नाहीं धालों अंतरीचा मळ ॥ २ ॥
काम क्रोध लोभ मोह मद फार ।
देहींचा मत्सर वहाती गटार ॥ ३ ॥
आधीं साफ करीं संत समागमें ।
तोचि भाग्यवंत राहीं निष्ठा नेमें ॥ ४ ॥
स्नान संध्या तीर्थें व्यर्थ खटाटोप ।
भक्ति भाव भीमा वाहे आपोआप ॥ २ ॥
अंतरीचा झरा आहे तुझ्या पाशीं ।
आटापीट दूरे व्यर्थ कां करीशी ॥ ६ ॥
ध्यान मन चित्त ठेवीं साई पायीं ।
केशव विनवी पहा नवलाई ॥ ७ ॥